

Arrest

nr. 172 030 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 44).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2016 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die loco advocaat S. RENETTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 september 2015, in zijn hoedanigheid van begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden met het oog op het uitoefenen van een activiteit als zelfstandige.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 februari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 61/7, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 110quinquies, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [P.]

Nationaliteit: India

[...]

om de volgende reden geweigerd :

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van begunstigde van de status van EG-langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de bijlage 41 bis (afgeleverd op 17/09/2015 en geldig 4 maanden). Zo legt betrokkene geen machtiging voor om in België zelfstandige activiteiten uit te oefenen (een beroepskaart) of het bewijs van vrijstelling van een dergelijke machtiging. Bovendien legt betrokkene ook medisch attest conform aan de wet van 1980 voor.

[...]

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied van het Rijk binnen de dertig (30) dagen te verlaten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting betreffende de geschonden geachte bepalingen en beginselen vat hij het middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

"[...]

Verzoekende partij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 61/7, § 1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980.

Echter is hij momenteel nog in de onmogelijkheid de nodige bewijsstukken bij te brengen omwille van de lopende beroepsprocedure tegen de beslissing tot weigering van toekennen van een beroepskaart door het Departement Werk & Sociale Economie op 14 december 2015 (stuk 2).

Tegen de beslissing van voormeld departement heeft verzoekende partij op 13 januari 2016 beroep ingediend. (stuk 3)

De verwerende partij wordt volgens het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geacht zich zorgvuldig voor te bereiden en grondig kennis te hebben van alle omstandigheden alvorens naar redelijkheid een beslissing te nemen. Op diverse wijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze beginselen miskend.

Vooreerst zou de verwerende partij bij haar zorgvuldige voorbereiding op de hoogte moeten zijn van de lopende beroepsprocedure omtrent de beroepskaart, een essentieel element om haar beslissing te nemen. Echter heeft de verwerende partij besloten het resultaat van de lopende beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de beroepskaart niet af te wachten om een beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning en uitwijzing te nemen. Aangezien het resultaat van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing wel degelijk tot een ander oordeel had kunnen leiden inzake het verzoek tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning heeft de verwerende partij daarom niet op zorgvuldige en redelijke wijze een beslissing genomen.

In de nota stelt de verwerende partij dat zij geen kennis heeft van en geen kennis moet vergaren over de beroepsprocedure inzake de beroepskaart.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de verwerende partij wel degelijk de plicht heeft om informatie te vragen over de beroepsprocedure inzake de beroepskaart. De verwerende partij weet dat een beroepskaart is aangevraagd en dan behoort het ook tot haar taak om hierover ofwel verzoekende partij zelf ofwel de bevoegde overheidsinstantie te bevragen. Dit is in deze niet gebeurd! De vergelijking in de nota met de zaak RvV nr. 81.310 van mei 15 mei 2012 gaat in casu trouwens niet op aangezien het in voormelde zaak gaat om iemand die een regularisatieaanvraag heeft gedaan hetgeen niet te vergelijken is met de in deze bevoorrechte 'meer beschermde' hoedanigheid van verzoekende partij als hebbende het statuut van langdurig ingezetene in Italië.

Tevens stelt de verwerende partij in de nota dat de relevantie van de beroepsprocedure inzake de beroepskaart niet wordt aangetoond.

Verzoekende partij is van oordeel dat, indien de beroepsprocedure een gunstige afloop kent, dit betekent dat de beslissing tot weigering van toekennen van een beroepskaart door het departement Werk & Sociale Economie op 14 december 2015 (stuk 2) een onwettige beslissing is met als gevolg dat op 14 december 2015 de beroepskaart een feit had moeten zijn waardoor huidige procedure nooit gevoerd had moeten worden en nooit gevoerd had geweest. De beroepsprocedure inzake de beroepskaart is dan ook wel degelijk relevant!

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar en geen vragen heeft gesteld over het al dan niet voorhanden zijn van toereikende bestaansmiddelen om zichzelf te onderhouden zonder ten laste te vallen van de overheid. Nochtans voorziet artikel 61/7, § 1, vierde lid dat een vreemdeling met duurzaam verblijfstatuut in ander EU-lidstaat zoals verzoekende partij ook gemachtigd moet worden tot verblijf van drie maanden indien hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen ondanks dat dit niet afkomstig is uit beroepsactiviteiten. Het niet onderzoeken van het beantwoorden aan de voorwaarden in het vierde lid betreft eveneens een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe.

In de nota stelt de verwerende partij dat zij niet hoeft te onderzoeken of verzoekende partij op een andere juridische grond eventueel aanspraak kan maken op een machtiging tot verblijf. Dit standpunt verwondert verzoekende partij aangezien verzoekende partij - althans zijn raadsman - weet heeft van ettelijke beslissingen waarin de verwerende partij zelf uitdrukkelijk schrijft dat de betrokken verzoekende partij ook niet op een andere grond aanspraak maakt op een verblijfsmachtiging. Uit zulke bewoordingen kan toch niet anders dan worden afgeleid dat de verwerende partij in die gevallen blijkbaar wel van oordeel is dat zij dient te onderzoeken - de verwerende partij dient dit inderdaad te doen! - of een verzoekende partij op een andere juridische grond eventueel aanspraak kan maken op een machtiging tot verblijf. De verwerende partij kan verzoekende partij hierover trouwens bevragen hetgeen in casu ook niet is gebeurd.

[...]

De verwerende partij heeft eveneens met haar weigeringsbeslissing het recht op een eerlijk proces in artikel 6 EVRM en artikel 14 IVBPR geschonden. Verzoekende partij wordt vooreerst het recht ontzegd tot toegang tot een rechter om op doeltreffende manier de weigeringsbeslissing inzake de beroepskaart aan te vechten aangezien de verwerende partij deze procedure ten onrechte volledig irrelevant maakt door het resultaat ervan niet af te wachten en voorbarig een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning en tot uitwijzing te nemen. De verwerende partij belemmert hierdoor tevens de mogelijkheid om nuttige elementen zoals een potentieel vernietigingsbeslissing van de weigeringsbeslissing inzake de beroepskaart te kunnen voorleggen waardoor hij het beginsel van wapengelijkheid schendt.

De relevantie van de overweging van de verwerende partij in de nota dat "...In casu is er ook geen sprake van een gedwongen uitwijzing..." ontgaat verzoekende partij volkomen. Er is immers wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoekende partij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is trouwens louter en alleen een uitvloeisel van de verblijfsweigering zodat alles wat hierboven en hieronder wordt gesteld m.b.t. de verblijfsweigering mutatis mutandis ook geldt voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Samenvattend:

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het recht op een eerlijk proces. Door het niet respecteren van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het recht op een eerlijk proces, wordt het recht voorzien in artikel 61/7, § 1, tweede en vierde lid van de Wet van 15 december 1980 uitgehold. De voorbarige beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning en uitwijzing schendt dan ook ook artikel 61/7, § 1, tweede en vierde lid van de Wet van 15 december 1980.

[...]

Verzoekende partij wijst de Raad er bovendien op dat hij het statuut van langdurig ingezetene in Italië met tweede verblijf in België heeft. Gelet op deze specifieke hoedanigheid meent verzoekende partij dat hij ten onrechte anders wordt behandeld dan de in artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 voorziene situaties/hoedanigheden daar het indienen van huidig beroep geen schorsende werking heeft. Volgens verzoekende partij staat dit op gespannen voet met het op artikel 13 EVRM gebaseerde artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen d.d. 18 december 2000 dat voorziet in een recht op doeltreffende voorziening in rechte en met artikel 20.2 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurige ingezetenen onderdanen van derde landen.

Uiteraard impliceert dit dat verzoekende partij in staat moet zijn om de afhandeling van het beroep in de desbetreffende lidstaat - zijnde in casu België - op te volgen.

Het niet automatisch schorsend zijn van huidig beroep schendt derhalve artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 20.2 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen in samenhang met artikel 13 van het EVRM en artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoekende partij is er zich van bewust dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "...vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich..." maar zulks belet niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een wettelijke bepaling wel een prejudiciële vraag kan/moet stellen aan het Grondwettelijk Hof dan wel het Hof van Justitie of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het is dit dat verzoekende partij vraagt. Ook dit aspect van het middel is - in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de nota poneert - dan ook wel degelijk ontvankelijk en gegrond.

Samenvattend:

Verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dan wel het Hof van Justitie of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent het niet automatisch schorsend zijn van huidig beroep en de bestaanbaarheid daarvan met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 20.2 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen in samenhang met artikel 13 van het EVRM en artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Algemene samenvattende conclusie:

Omwille van al het hierboven uiteengezette is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 8 februari 2016 (bijlage 44) (stuk 1) onwettig en dient deze beslissing vernietigd te worden. Tevens vraagt verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dan wel het Hof van Justitie of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent het niet automatisch schorsend zijn van huidig beroep en de bestaanbaarheid daarvan met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 20.2 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen in samenhang met artikel 13 van het EVRM en artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Desgevallend verzoekt verzoekende partij de zaak aan te houden zolang de beroepsprocedure tegen de beslissing tot weigering van de beroepskaart lopende is.

Het enig middel is integraal ontvankelijk en gegrond."

3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Het redelijkheidsbeginsel wordt daarnaast slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze in de uitoefening

van een discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De in casu relevante bepalingen van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

[...]

§ 2. De aanvraag voor de machtiging tot verblijf wordt ingediend op de wijze bepaald bij de artikelen 9 of 9bis.

Indien de machtiging door de vreemdeling wordt aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, overhandigt de laatstgenoemde hem, behalve indien hij weigert om de aanvraag in overweging te nemen, een bewijs van ontvangst van de aanvraag en zendt hij deze onverwijld over aan de minister of aan diens gemachtigde.

§ 3. De beslissing over de aanvraag voor de machtiging tot verblijf moet zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na de indiening van de aanvraag worden genomen, indien die in het buitenland wordt ingediend, of na de datum van de overhandiging van het bewijs van ontvangst van de aanvraag, in het in § 2, laatste lid, bedoelde geval.

Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden verlengen.

Als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd.

[...].”

In casu stelt de Raad, gelet op de stukken van het administratief dossier, vast dat verzoeker een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in Italië en dit met het oog op het uitoefenen van een activiteit als zelfstandige in België. Hiertoe diende verzoeker volgende bewijsstukken voor te leggen:

- het bewijs dat hij is gemachtigd om in België als zelfstandige actief te zijn, of dat hij is vrijgesteld van deze machtiging;
- het bewijs dat hij in het bezit is van de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige in België uit te oefenen;

- het bewijs dat hij op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Verweerder stelt in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vast dat verzoeker heeft nagelaten om binnen de gestelde termijn aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt voor een dergelijk verblijf in België als langdurig ingezetene in een andere lidstaat en wel omdat hij naliel een machtiging voor te leggen dat hij in België een zelfstandige activiteit mag uitoefenen, of het bewijs van vrijstelling hiervan.

Verzoeker betwist voormeld motief als dusdanig niet. Hij erkent in zijn verzoekschrift, en ter terechtzitting, het vereiste bewijs in dit verband niet te hebben kunnen voorleggen. De Raad stelt aldus vast dat de bestreden weigeringbeslissing steunt op een correcte feitenvinding waar wordt vastgesteld dat verzoeker naliel binnen de gestelde termijn alle vereiste stukken ter staving van zijn aanvraag voor te leggen.

Verzoeker stelt dat een door hem bij het bevoegde gewest ingediende aanvraag tot afgifte van een beroepskaart met het oog op het uitoefenen van een zelfstandige activiteit in België werd geweigerd bij beslissing van 14 december 2015. Hij benadrukt evenwel dat hij op 13 januari 2016 in beroep ging tegen deze weigeringsbeslissing en is van mening dat verweerder in kennis diende te zijn van deze beroepsprocedure en het resultaat van deze beroepsprocedure diende af te wachten alvorens de thans bestreden beslissingen te nemen.

De Raad merkt allereerst op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). In casu diende verzoeker op 17 september 2015, in zijn hoedanigheid van begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België met het oog op het uitoefenen van een activiteit als zelfstandige. Hij liet evenwel na in dit verband de vereiste stavingstukken bij zijn aanvraag te voegen die het bestuur in staat dienden te stellen vast te stellen dat hij is gemachtigd is om in België te werken, of vrijgesteld is van deze machtiging, dat hij in het bezit is van de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen en dat hij op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat hij het bestuur – in tegenstelling tot hetgeen hij thans voorhoudt – in kennis stelde van het gegeven dat hij een aanvraag tot afgifte van de beroepskaart indiende, net zomin als van het gegeven dat hij tegen de in dit verband genomen weigeringsbeslissing in beroep ging. Verweerder had aldus geen kennis van deze gegevens, en kon er dan ook geen rekening mee houden. Hij kon enkel vaststellen dat binnen de gestelde termijn de vereiste stavingstukken niet bij de aanvraag waren gevoegd, waardoor deze niet kon worden ingewilligd. De Raad wijst er bovendien ook op dat verweerder ertoe is gehouden om binnen de door de wetgever in artikel 61/7, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en bijgevolg *“zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na [...] de overhandiging van het bewijs van ontvangst van de aanvraag”*, een beslissing te nemen. Verweerder was dus niet in de mogelijkheid om zijn beslissing voor onbepaalde duur – in afwachting van een beslissing inzake een beroepsprocedure – uit te stellen. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat enig kennelijk onredelijk handelen in hoofde van het bestuur kan worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het bestuur de plicht had zich ervan te vergewissen of hij een beroepskaart had aangevraagd, of deze was toegekend of niet en zo niet, of hiertegen dan een beroep was ingesteld, en in voorkomend geval zijn beslissing diende uit te stellen, gaat hij er bovendien aan voorbij dat waar het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, dit geldt met dien verstande dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Van een vreemdeling die een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indient, mag aldus worden verwacht dat hij deze aanvraag op een zorgvuldige wijze voorbereidt en dat hij alle vereiste overtuigingsstukken bij deze aanvraag voegt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder onzorgvuldig handelde waar hij niet informeerde naar de door hem ondernomen stappen teneinde een beroepskaart

te verkrijgen of dat verweerder de beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had dienen uit te stellen tot een door hem ingestelde beroepsprocedure inzake de weigering tot afgifte van een beroepskaart was behandeld. Het kwam aan verzoeker toe om ervoor te zorgen dat hij alvorens hij de aanvraag om machtiging tot verblijf indiende beschikte over alle vereiste overtuigingsstukken. De Raad wijst er verder andermaal op dat verweerder ertoe is gehouden om binnen de door de wetgever in artikel 61/7, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en bijgevolg *“zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na [...] de overhandiging van het bewijs van ontvangst van de aanvraag”*, een beslissing te nemen. Verweerder was dus niet in de mogelijkheid om zijn beslissing voor onbepaalde duur – in afwachting van een beslissing inzake een beroepsprocedure – uit te stellen. Niets verhindert verzoeker ook om, indien in beroep de beroepskaart alsnog wordt toegekend, terug te keren naar België en een nieuwe aanvraag te richten tot het bestuur, ditmaal wel vergezeld van de vereiste overtuigingsstukken.

Waar verzoeker stelt dat verweerder naliet te onderzoeken of hij niet, met toepassing van artikel 61/7, § 1, eerste lid, 3° en vierde lid van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kon worden gemachtigd, moet worden opgemerkt dat verzoeker, in zijn aanvraag waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een antwoord vormt, duidelijk aangaf dat hij tot een verblijf wenste te worden gemachtigd met het oog op het uitoefenen van een zelfstandige activiteit. Artikel 61/7, § 1, eerste lid, 3° en vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op het geval waarbij een begunstigde van de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie met andere doeleinden dan een tewerkstelling of studies naar België komt en een verblijfsmachtiging aanvraagt. Deze situatie doet zich in casu niet voor. Verzoeker, die daarenboven ook geen overtuigingsstukken aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij beschikte over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat in voorliggende zaak artikel 61/7, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Er dient hierbij te worden benadrukt dat verweerder slechts een standpunt diende in te nemen omtrent de aanvraag die verzoeker op basis van de door hem aangevoerde grondslag indiende en dat op verweerder dus geenszins de verplichting rustte om te onderzoeken of verzoeker niet op andere gronden tot een verblijf in het Rijk kon worden gemachtigd. Een algemene – en niet geconcretiseerde – stelling dat men weet zou hebben van verschillende beslissingen waarin verweerder zelf uitdrukkelijk schrijft dat de betrokken vreemdeling ook niet op een andere grond aanspraak maakt op een verblijfsmachtiging doet aan het voorgaande geen afbreuk, te meer nu verzoeker geen bewijsstukken aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat hij in aanmerking kwam voor een verblijfsmachtiging op een andere grond. Verzoeker is niet ernstig waar hij in de uiteenzetting van zijn middel de evenzeer op hem rustende zorgvuldigheidsplicht bij het indienen van een verblijfsaanvraag volledig afschuift op het bestuur.

De Raad merkt in dit verband ook nog op dat niet blijkt dat verzoeker het vereiste belang heeft bij zijn betoog. Zoals reeds werd geduïd, diende verweerder een beslissing te nemen inzake verzoekers verblijfsaanvraag binnen een termijn van vier maanden, éénmaal verlengbaar met drie maanden. Nu verzoeker ter terechtzitting verklaarde dat zijn beroep tegen de weigering van afgifte van de beroepskaart op dat ogenblik nog steeds hangende was, blijkt in geen geval dat verzoeker in de mogelijkheid zou zijn geweest binnen de wettelijk voorziene termijnen de vereiste stukken voor te brengen bij het bestuur. Verzoekers aanvraag op grond van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet dateert zo van 17 september 2015, en de terechtzitting op de Raad vond plaats op 14 juni 2016. Waar verweerder bovendien zijn beslissing pas nam op 8 februari 2016, oftewel na meer dan vier maanden en zonder dat blijkt dat een verlenging van de termijn plaatsvond, volgt uit artikel 61/7, § 3, laatste lid van de Vreemdelingenwet verder ook dat verweerder de machtiging tot verblijf zal moeten afgeven *“wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd”*. Indien verzoeker aldus alsnog gelijk krijgt inzake het beroep dat hij instelde tegen de weigering van afgifte van de beroepskaart en hem een beroepskaart wordt afgegeven, en hij ook de overige in deze laatste bepaling vereiste stukken voorlegt, zal hem de verblijfsmachtiging moeten worden afgegeven.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding. Er blijkt evenmin dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze, met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt, tot zijn besluit is gekomen of dat deze hierbij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Een schending van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2. Verzoeker beroept zich vervolgens op een schending van artikel 6 van het EVRM en artikel 14 van het BuPo-verdrag en op zijn recht op een eerlijk proces. Hij wijst op het door hem aanhangig gemaakte beroep bij de gewestelijk bevoegde minister tegen de beslissing waarbij hem de beroepskaart werd geweigerd en stelt dat hem de toegang tot de rechter wordt ontzegd. Hij betoogt dat verweerder deze procedure volledig irrelevant maakt door het resultaat ervan niet af te wachten en hem zodoende verhindert om nuttige elementen, zoals een potentiële vernietigingsbeslissing, te kunnen voorleggen.

Daargelaten de vraag of deze door verzoeker aangehaalde bepalingen in casu van toepassing zijn, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonbaar dat als gevolg van de thans bestreden beslissingen het door hem ingestelde beroep tegen de weigering van de beroepskaart niet langer zou worden behandeld of deze procedure elk nut zou verliezen. In dit verband wordt ook verwezen naar voorgaande uiteenzetting, waarbij reeds werd vastgesteld dat indien deze procedure een positieve uitkomst heeft – en verzoeker alle vereiste stukken kan voorleggen – hij alsnog een recht op verblijfsmachtiging kan tegenwerpen aan het bestuur. Hij overtuigt dan ook geenszins dat als gevolg van de thans bestreden beslissingen voormelde beroepsprocedure irrelevant zou zijn geworden. De thans bestreden beslissingen verhinderen verzoeker niet om in de situatie dat hij alsnog een beroepskaart ontvangt, deze met nuttig gevolg voor te leggen aan het bestuur. Er blijkt verder op geen enkele wijze dat verzoeker indien hij terugkeert naar Italië, gelet op de moderne communicatiemiddelen die tegenwoordig ter beschikking staan, niet in nauw overleg zou kunnen blijven met zijn advocaat in België teneinde zijn hangende beroepsprocedure hier op te volgen en te behartigen. Er blijkt geenszins dat verzoeker niet langer in de mogelijkheid zou zijn om zijn rechten te vrijwaren in deze procedure. Dit betoog kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij als langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie met tweede verblijf in België ten onrechte niet beschikt over een van rechtswege schorsend beroep bij de Raad. Hij stelt dat er aldus sprake is van een ongelijke behandeling in vergelijking met de personen die wel over een schorsend beroep beschikken overeenkomstig artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en van een miskenning van zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte overeenkomstig artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat is gebaseerd op artikel 13 van het EVRM en overeenkomstig artikel 20, tweede lid van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen. Hij stelt dat hij de behandeling van huidig beroep in België moet kunnen afwachten. Hij vraagt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Grondwettelijk Hof dan wel het EHRM met betrekking tot artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet in zoverre hierin niet is voorzien in een schorsend beroep in zijn situatie en met name of dit verstaanbaar is met artikel 47 van het Handvest, artikel 20.2 van de richtlijn 2003/109/EU, artikel 13 van het EVRM en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker door aan te geven dat hij van oordeel is dat het beroep dat hij instelde van rechtswege schorsend dient te zijn geen middel ontwikkelt dat is gericht tegen de bestreden beslissingen. Zijn uiteenzetting laat immers niet toe te concluderen dat deze beslissingen op zich door enige onwettigheid zijn aangetast. Verzoekers middel zoals geformuleerd in de synthesememorie komt in feite neer op een kritiek op de wet en de Raad is niet bevoegd om wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan de kritiek van verzoeker dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Ten overvloede kan nog worden aangegeven dat verzoeker ook niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat indien het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevoerd hij niet meer in staat zal zijn de beroepsprocedure op te volgen die hij instelde inzake de weigering om hem een beroepskaart toe te staan. Daar verzoeker over een Italiaanse verblijfsvergunning en een paspoort beschikt kan hij immers na een eventuele uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op korte termijn terugkeren naar België. Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat hij de beroepsprocedure niet kan laten opvolgen door zijn raadsman.

Nu de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen, dient gelet op artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet te worden ingegaan op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Aangezien niet blijkt dat het antwoord op de gestelde vraag, gelet op de voorgaande uiteenzetting, noodzakelijk is voor het wijzen en daar de uitspraak van de Raad nog vatbaar is voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet, is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de Raad ook niet gehouden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

3.2.4. Gelet op de voorgaande bespreking van het middel ziet de Raad ook niet in waarom huidige beroepsprocedure – waarin de Raad enkel als annulatierechter optreedt, waarbij hij beoordeelt of het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissingen op correcte gronden heeft vastgesteld dat verzoeker naliet alle vereiste stavingstukken te voegen bij zijn aanvraag, hetgeen verzoeker niet betwist – dient te worden uitgesteld totdat de beroepsprocedure inzake de weigering van de beroepskaart is afgerond.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS